

ANA HUANG

Kralj neumjerenosti

S engleskoga preveo
Igor Rendić

PULS

Neka svi pronađemo hrabrost kad se nađemo
oči u oči sa strahom.

Playlista

We Can't Be Friends (Wait for Your Love) — Ariana Grande

When Did You Get Hot? — Sabrina Carpenter

The Walls — Chase Atlantic

Tennessee Whiskey — Austin Giorgio

Lose Face — Daniel Di Angelo

Haunted — Beyoncé

Strawberries & Cigarettes — Troye Sivan

Bad Habits — Ed Sheeran

Self Control — Bebe Rexha

Moonlight — Kali Uchis

The Best I Ever Had — Limi

Always Been You — Chris Grey

Dancing in the Kitchen — LANY

Maula Mere Maula — Roop Kumar Rathod

Bilješka o sadržaju

Ova priča sadrži eksplicitan seksualni sadržaj, psovke i teme koje bi za neke čitatelje mogle biti osjetljive.

POGLAVLJE 1.

Maya

»NAJEBALI SMO, ČUJEŠ me? *Najebali!* I to ne na zabavan način. Uvalit će nam ga na suho, bez vazelina, a ti stisni zube i diši duboko.«

»Stvarno to radiš tijekom lošeg seksa? Nema smisla.«

»Maya.« Ezra je zvučao bolno. »Molim te, hitno je.«

»Toga sam svjesna.« Smjestila sam mobitel između uha i ramena pa posegnula za bocom na najvišoj polici ormarića s lijekovima njihovih roditelja. »Za početak prestani govoriti o vazelinu ili tome kako ga nema. A kao drugo, smiri se. Imam plan.«

»O, hvala ti, Bože.« Odahnuo je od olakšanja. »Koji plan?«

»Povući ćemo čitavu liniju tjestenine s policca. Izjava za tisak ide van u sljedeća dva sata. Što prije, to bolje.«

»Sve proizvode?« zamuckivao je sad Ezra. »Ali prijave su bile samo u vezi lazanja. Ako povučemo baš sve, financijski gubici bit će...«

»Manji nego dugoročna šteta ako sve ostane u prodaji. Nismo još pronašli izvor zaraze, ali sva zaleđena tjestenina potječe iz istog pogona. Zadnje što želimo jest povući samo

lazanje, pa da se onda jave novi slučajevi vezani uz *druge* proizvode. Ovdje se radi o povjerenju i zdravlju kupaca, a ne novcu.«

Kao glavnom brend-menadžeru Singh Foodsa glavni mi je zadatak bio zaštititi reputaciju tvrtke. Što je uključivalo i krizno komuniciranje — a zaraza listerijom povezana s našim najpopularnijim proizvodom *svakako* je spadala pod krizu.

»U redu.« Ezra je pročistio grlo. »Smatraj to riješenim. Imat ćeš nacrt izjave za medije za sat vremena.«

Ako pustimo njegovo psovanje i dramatziranje po strani, Ezra je bio sjajan direktor komunikacija, zbog čega ga nisam ništa ni pitala prije nego što sam završila poziv.

Čvrsto držeći u ruci bočicu koju sam »posudila« od roditelja, iskrala sam se iz kupaonice. Unatoč smirenom dojmu koji sam ostavljala na telefonu, srce mi je ustvari tuklo kao da sam na zadnjem kilometru maratona.

Ezra je imao pravo. To je bila jako velika količina proizvoda povučenog s polica, ali uvjerit ću ja već upravitelja da je to ispravan potez nakon što se pojavila i treća zaražena osoba. Čitavu ću reputaciju i radno mjesto sada riskirati za to.

Ako ispadne da je zaraza zaista bila ograničena na lazanje, a dionice nam se ne oporave nakon izjave za medije...

Srce mi je još brže zakucalo.

Ne. Dobro sam odabrala. Nisam mogla riskirati da se još više ljudi razboli samo zato što sam htjela tvrtki uštedjeti nešto novca.

Ali nešto u vezi te zaraze kopkalo me i nisam mogla odrediti što točno, pa sam stoga odgurnula tu misao u stranu.

Na rasporedu sam za večeras imala točno jednu stavku nevezanu uz posao i bila je baš ona vrsta odvlačenja pažnje koje će mi uljepšati inače pakleni dan.

Otrčala sam u prizemlje i skoro stigla do kuhinje prije nego što me pogled na nekoga zaustavio na mjestu. Sumnjičavo se zagledala u mene s rukama na kukovima.

Dovraga.

Žustro sam sakrila bocu iza leđa pa nabacila najneviniji osmijeh na lice. »Bok, Diya.«

Diya je bila voditeljica domaćinstva moje obitelji. Praktički je odgojila mene i moje sestre, što je značilo da je bila upoznata i sa svim našim forama.

»Gospođice Mayo, dajte mi to.« Pružila je ruku, stroga pogleda.

»Što da dam?«

»Nemojte. Noćasnja je zabava jako važna gospodinu i gospođi Singh i ne dopuštam da zbog onog momka izvedete neku djetinjastu psinu.«

Obuzdala sam grimasu kad je rekla *onog momka*.

»Ne bih nikad izvela psinu nikome, a naročito ne njemu.« Položila sam slobodan dlan preko prsa. »Ja sam jedna od glavnih menadžerica u jednoj od najbogatijih tvrtki. Zaista misliš da se imam vremena zezati na račun naših uzvanika?«

Diya je podigla obrvu, a ruka joj je ostala ispružena. Nije rekla ni riječ.

Dovraga. Toliko o rasonodi.

Nevoljko sam bočicu prestala skrivati iza leđa i predala joj laksative.

Coknula je u znak neodobravanja.

»Ne bi umro«, rekla sam vrlo obrambeno. »Blagi su. Ali zato bi dvaput razmislio prije nego što ponovno prihvatiti poziv na večeru kod nas.«

Unatoč našim vrlo gustim rasporedima moja bi se obitelj barem dvaput mjesečno okupljala za večerom na imanju mojih roditelja u Westchesteru. Tradicija je bila važna i moji su roditelji vodili računa da je poštujemo. Ja bih se obično i radovala tim večerama... osim ako ne bi i *on* bio pozvan.

»Sumnjam, s obzirom na to da su vam obitelji već naraštajima prijatelji.« Diya me potjerala prema stepenicama.

»Pođite sad, večera će uskoro, a majka će vam doživjeti srčani udar ako se pojavite tako odjeveni.«

Znala sam da nema smisla prepirati se.

»I tebe je lijepo vidjeti!« doviknula sam joj preko ramena. »Jednog ćeš mi dana dopustiti da se zabavim!«

»Ne računajte na to!« odvrtila je, ali čula sam joj osmijeh u glasu.

Navala adrenalina jer sam naletjela na Diyu povukla se dok sam došla do svoje sobe. Bilo mi je teško suzdržati se od pretjeranog razmišljanja kad ne bih imala nekog da me ometa u njemu i nagoni sam posegnula za slatkišima u ladici noćnog ormarića.

Sredila sam čitavu vrećicu čokoladnih bombona nakon što se ranije tog dana u javnosti pročulo za prvi slučaj listerije i stoga sam se sad morala zadovoljiti gumenim crvima. Utrpala sam jedan u usta.

Ma u redu je. Sve je u redu. Nije da je reputacija tvrtke moje obitelji ovisila o mojim postupcima ili da su u pitanju bili deseci milijuna dolara.

Ako ne polučim uspjeh, javnost će me ismijati, a predavači u poslovnim školama koristiti me kao primjer *kako se to ne radi*. Neće biti bitna moja ranija postignuća; svi će samo vidjeti da sam zakazala.

Nije frka.

Utješila sam se još jednim gumenim crvom pa bacila pogled na mobitel. Nije bilo novih notifikacija o vijestima koje spominju Singh Foods.

Okej. Prepustila sam se šećeru koji mi je sad smirivao živce. Kad nema vijesti, to je dobra stvar u ovakvoj situaciji.

Dobre su vijesti što nema vijesti.

Ponavljala sam si to u glavi dok sam se iz traperica i majice kratkih rukava presvlačila u svilenu haljinu. Kad sam završila s frizurom i šminkanjem, natjerala sam i srce da kuca donekle normalnom brzinom.

Imala sam još sat vremena do večere, pa sam se iskrala iz sobe i niz stražnje stubište spustila do staklenog vrta.

Osunčan i staklom okružen prostor bio mi je najdraža prostorija u kući. Kad sam bila tinejdžerica, tu sam provodila sate čitajući, pišući domaću zadaću i sanjareći. Tu nitko drugi nije ulazio osim osoblja da ga očisti, i stoga je bio savršeno mjesto za mene.

Potonula sam u debele jastuke naslonjača od šiblja i ponovno bacila pogled na mobitel. Jedan novi mejl, od Ezre. Poslao je nacrt izjave za tisak.

Pročitala sam je i poslala mu komentare. Nije ih bilo puno; Ezra je odradio fantastičan posao.

Ali utroba mi se ipak grčila dok sam kroz prozore promatrala lijepo zelenilo okućnice. Nisam ovako htjela provesti ovaj vikend. Trebala sam se družiti s prijateljima, a ne baviti se hitnom situacijom na poslu prije nego što odem večerati s jednom od najmanje mi dragih osoba na svijetu.

Ponekad bih se zapitala što bi bilo kad bih samo... odšetala. Bez stresa, bez besanih noći, bez upiranja nogama i rukama da doznam neko odredište koje ne znam ni definirati.

Zvučalo je to lijepo, ali od pomisli da odustanem naježila bih se na jedan sasvim drugačiji način. Nisam znala čemu točno stremim, ali znala sam da trebam postići više i *biti* više. Ako ostanem na mjestu, ljudi će me prestići, a to je bilo neprihvatljivo.

Ezra mi je odgovorio u rekordnom roku. Pročitala sam njegovu sada uređenu izjavu dvaput prije nego što sam poslala sudbonosan odgovor.

Odobreno.

Spremila sam mobitel, a koljeno mi je poskakivalo. Bože, baš bi mi sad dobro došla čokolada. Možda...

»Skrivaš se u kući vlastite obitelji? Sal, to je malo jadno.«

Noga mi se ukočila usred poskakivanja, a svaki mišić zgrčio se od neugode.

Malo bi me toga na ovom svijetu natjeralo u stanje borbe ili bijega, ali taj duboki, lijeni glas bila je jedna od takvih pojava.

Nisam se morala okrenuti da znam tko je upravo stigao.

Sotona glavom i bradom.